

MEKSIKO, SEN HALLITUS JA TYÖVÄENLIIKE

Kirj. W. J. Lemon.

Senjälkeen kun kuningas Gompers ja hänen hovinsa palasivat Yhdysvaltoihin Meksikosta, jossa he olivat edustajina ja virkailijoina "Pan-Amerikan" työväenkongressissa, mikä pidettiin Meksiko Cityssä tammik. 10 ja 20 päivän välillä, hän ja jotkut hänen hovilaisistaan ovat olleet erikoisen ahkeria kirjoittamaan artikkeleja, sekä kapitalistisiin, kuin myöskin työväen sanomalehtiin, joissa koetetaan puustata Meksikon nykyistä hallitusta muka työläisten hallituksena. (Kuningas Gompers sanoo m. m. yhdessä kirjoituksessaan että "Meksikon hallitus on lähinnä työläisiä, kuin yksikään toinen hallitus mailmassa.") En yritä tehdä muistutuksia näihin innostuneisiin ulospurkauksiin yksin senkin takia, että niiden kirjottajain asianajajina esiintyy sellainenkin kunnioitettu liikemieslehti kuten "Mexicon Review", joka on kyllin riittävä todistus siitä mitä he ovat miehiään.

Ennenkuin minä tulin Meksikoon, minäkin olin jotenkin johdettu harhaan monien tätä "työläisten hallitusta" ylistevien tietojen takia, ei lukemalla Gompersin, Kelleyn, Johnson & Co:n kirjottamia satumaisia kertomuksia, vaan koska olin lukenut muutamia numeroita englannin kielistä kuukausijulkaisua, nim. "Gale", mikä ilmestyy Mexico Cityssä ja ilmoittaa edustavansa vallankumouksellista kansainvälistä kommunismia. Sen selitykset Meksikon huomiotaherättävästä sosialistisesta ja unionistisesta työväenliikkeestä saattoi minut ajattelemaan, että olin tulossa maahan, missä työläiset olivat käytännöllisesti, rauhallisilla ja laillisilla keinoilla — poliittillisella ja taloudellisella voimallaan — anastamassa maita, luonnonrikkauksia ja tuotanto- ja jakoneistoa haltuunsa, lopettamassa palkkaorjuutta ja perustamassa uutta Venäjää Amerikan mantereelle. Se laajensi kyllä monen sosialistin ja huomattavan työväenjohtajan valtaa siten että monet heistä ovat päässeet hallituksen virkoihin. Heistä monet ovat nyt kuvernööreinä, diplomaatikkojen ulko-

maalähetystön jäsenenä, ministereinä, lainlaatijoina j. n. e. kuuluen näihin Federal Distrikin kuvernöörikin (joka on entinen suutari) ja Mexico Cityn poliisipäällikkö (joka ei ole ainoastaan sosialisti, mutta on joskus kirjoittanut sosialistisen kirjankin). "Gale" teki näistä kaikista johtopäätelmän yhdessä numerossa otsikolla "Neuvosto-Meksiko on lähellä".

— — —

En aijo ryhtyä paljon filosofeeraamaan, sillä minä haluan, että lukijat itse tekevät omat johtopäätöksensä. Minun toivoni on saada kertoa tosiasiat niin hyvin kuin minä voin omalla karkealla tavallani, persoonallisten tietojeni mukaan ja niitten ilmoitusten perusteella, joita olen saanut suoraan työläisiltä itseltään. Minusta tuntuu, että tämä on mitä tarvitaan ennen kaikkea — oikeita tietoja täältä — vastapainoksi sille harhaanjohtavain selostusten tulvalle, mikä täältä on lähetetty muiden maiden työläisille, tarkoituksella salata heiltä Meksikon työläisten ja hallituksen todelliset suhteet. Ei suuremmasti voida vahingoittaa työväenliikettä missään maassa, muulla kuin tehdään väritetyillä ja lijoitelluilla tiedoilla ja kirjoituksilla sanomalehtien kautta, joko se sitten on tehty aikomuksella, tai tietämättömyydessä.

Paljas selostus ei todista tosiasiaa. Perustotuus, minkä tulen tuomaan esille, osoittaa että Meksikon hallitus on juuri yhtä kapitalistinen kuin mikä hallitus hyvänsä ja että se ei ole työläisille suosiollinen, sen todistaa nykyinen rautatielakon historia tavallan rautateillä. Siellä hallitus, jota Gompers kehuu mallihallituksena ja jonka hän sanoo olevan täydellisimmän työväen hallituksen mailmassa, taistelee työläisiä vastaan yhtä raivoisana, kuin yksikään kapitalistinen hallitus, tai korporatiooni kansanaan. Saavuin Mexico Cityyn ennenkuin lakko oli julistettu (helmik. 25 p.), niinmuodoin minulla oli tilaisuus nähdä ja päästä selville kuinka hallituskoneisto oli kään-

TIE VAPAUTEEN

netty työläisiä vastaan, jotka olivat kapitalistein "pyhän kolmiyhteyden" (vuokra, voitto ja korko) hyökkäyksen alaisena. Sotilasjoukkoja oli asetettu liikekannalle jo useita päiviä ennen lakon alkamispäivää. Sotilasosastoja oli kaikilla asemilla, ratapihoilla, pajoissa, silloilla j. n. e. aina tasavallan yhdestä päästä toiseen. Yksikään ei voinut lähestyä rautatieomaisuuksia, joutumatta vastakkain pistimien kanssa. Yksinpä yleinen hallintorakennuskin, missä yleiset virastot sijaitsevat ja mikä on Mexico Cityn sydämessä kaukana taistelualueelta, oli sotilaitten vartioimana yötä päivää.

Lakon syiden selostamiseksi on tarpeellista mainita toisesta rautatietyöläisten lakosta 1920. Tämä lakko julistettiin paremman palkan, parempien työolosuhteiden ja union tunnustamisen puolesta. Se kesti ainoastaan muutamia tunteja ja kaikki vaatimukset voitettiin, sisältyen siihen palkankorotus, mikä nousi niin korkealle kuin 45% saakka — vaikka ratamiehet, yleistyöläiset pajoissa ja jotku muut työläiset eivät nytkään saa muuta kuin 1½2 pesoa kahdeksan tunnin päivältä (kaksi pesoa on sama kuin \$1.00). Se seikka yksin jo riittää tuomitsemaan hallituksen työvänehallituksen. De la Huerta oli silloin väliaikaisena presidenttinä ja hän määräsi yleisen rautateiden johtajan allekirjoittamaan palkkasopimuksen työläisten järjestöjen kanssa. Sillä aikaa kuin De la Huerta oli virassa, työväenjärjestöissä vakuutettiin ei olleen muita häiriöitä. Unionit tunnustettiin ja kaikkia sopimuksia noudatettiin kirjaimellisesti. Mutta kun Obregon tuli virkaansa jouluk. 1 p. 1920, alkoivat häiriöt jälleen. Rautatiehallinto jatkuvasti polki työläisten oikeuksia, kunnes se lopulta kieltäytyi tunnustamasta unionia ja sopimuksia, joten työläiset olivat pakotetut turvautumaan lakkoon helmik. 25 p.

Kansallisrautatiejärjestelmä Meksikossa omistaa 12,000 mailia rautatietä ja sillä on noin 60,000 työläistä. Kaikki muut menivät lakkoon paitsi noin 5000 joista suurin osa kuuluu konduktöörin, koneenkäyttäjien, lämmittäjien ja jarrumiesten unioniin, mikä on yksi vanhoillisimpia, joskaan ei vanhin

unio, tasavallassa. Nykyään ja jälkeen 1920 lakon sen jäsenet muodostuivat enimmäkseen konduktööreistä, jarrumiehistä ja vaimiehistä. Kaikki lämmittäjät ja koneenkäyttäjät, paitsi noin 75, erosivat ja yhtyivät 13 eri ammattiunionin kanssa joista nyt muodostuu Meksikon rautatieäisten liitto. Kaikkiaan on 14 ammattiunionia rautatie-teollisuudessa. 13 niistä kuuluu "liittoon" ja yksi, nim. konduktöörin unio, on siitä ulkona. Tämä taantumuksellinen unioi teki kaikkensa lakon tuhoamiseksi. Se vaati rautatiehallinnon kieltämään toisen union tunnustamisen ja meni vielä niinkin pitkälle, että julkaisi bulletiinin, missä se uhkasi avustaa lakon rikkomista jos se julistetaan. Loput lakonrikkureista ovat kaikenmailman hylkiöitä, mutta heidän lukunsa ei kuitenkaan ole suuri. Lakkokomitea selitti, että 150 rikkuria tuotiin New Yorkista Vera Cruziin höyrylaivalla ja 25 El Pasosta, mutta he kieltäytyivät menemästä työhön kun saapuivat määräpaikkaan.

Mexico Citystä oli lähetetty uutinen maalisk. 6 p:nä, missä selostetaan, että lakkolaiset harjoittavat sapoteesia, räjäytellen siltoja, särkien rautatietä j. n. e. San Luis Potosin ja Montreyn välillä ja että 15 johtajaa on otettu kiinni ja mestattu sotajoukkojen toimesta. Lakkokomitea selittää tämän kapitalistilehtien tavalliseksi valheeksi, joilla koetetaan kasvattaa mielialaa lakkolaisia vastaan. Maalisk. 7 p. uutisissa mainitaan Obregonin sanoneen, että hallituksen kantaa lakkoon nähden pysyy muuttumattomana, mikä tarkoittaa sitä, että se ei tule luopumaan uniovastaisesta kannastaan ja toiminnastaan työläisten lakon kukistamiseksi.

Sunnuntaina 13 p. maalisk. ajoi tavara-juna Huichapan asemalla seisovan matkustajajunan päälle takaapäin, tappaen 4 ja vaarallisesti loukaten 26, sekä lievemmin ruhjoen 50 henkilöä. Sanomalehti uutisissa sanotaan, että veturinkuljettaja tavarajunassa, jota tapahtumaan vikapääksi syytetään, on ollut kykenevä toimeensa, sillä hänellä on 16 vuoden kokemus. Tämä kuitenkin todistetaan valheeksi niiden taholta jotka tuntevat hänet. He väittävät, että hän

ei ainoastaan ollut kykenemätön, mutta että hän oli heikkomielinen, jonka takia hänet toimestaan erotettiin 1913, mutta nyt palkattiin uudelleen "työväen hallituksen" toimesta rikkomaan lakkoo. Lukematon määrä tapaturmia sellaisia kuten höyrypannujen räjähdyksiä, radalta suistumisia ja yhteentörmäyksiä, johtuu siitä yksinkertaisesta syystä, että rikkurit ovat toimeensa kykenemättömiä, joitten avulla tämä (Gomperzin & kump.) "työväen hallitus" koettaa kukistaa työläisten vastarinnan. Tätä kirjoittaessa työläiset Tampicossa lakkoutumisen uhalla vaativat vapauttavaksi työläisen, joka on vangittu sentakia, että hän on puhunut hallitusta vastaan rautatielakkolaisten kokouksessa. Torreonissa on myöskin vangittu työläisiä syytettynä sapoteesista. Olen kuullut, että sotilaat ampuivat useita taistelussa.

Olen maininnut nämät vain osottaakseni, että Meksikossa ei ole työväen hallitusta.

Oltuaan lakossa kolme viikkoa miehet määrättiin takaisin työhön maailsk. 19 p. johtajainsa toimesta, jotka olivat tehneet sopimuksen rautatiehallinnon kanssa. Työläiset menivät takaisin työhön, ymmärryksellä, että sopimukset otetaan huomioon tulevaisuudessa. (Jokainen jolla on kokemusta korporatsioonien kanssa tietää mitä sellainen epämääräinen puhe tarkoittaa.) Kuitenkin vieläkin rautateiden ylijohdaja jyrkästi vaatii, että lakonrikkurit tullaan pitämään työssä ja että lakkolaiset otetaan takaisin "kuten uusina työläisinä" sen mukaan kuin miehiä tarvitaan. Tämän takia ovatkin vielä monet nuoremmat työläiset työttöminä. Miksi, kysytään, hävisivätkö työläiset kun kaikki oli heille myötätuntoista ja liikenne palautuu nopeasti entiselleen? Siksi että heidät on petetty union johtajien toimesta, aivan samalla tavalla ja samanlaisella "bluffilla" kuin työläisiä on petetty Amerikassa ammattiunionien taholta kerta toisensa jälkeen viimeisten 25 vuoden ajalla tai kauvemminkin.

Meksikon työläiset toisilla teollisuusaloilla odottivat ja olivat halukkaita avustamaan työläistovereitään. Johtajat kerskuivat että 200,000 Meksikon järjestynyttä työläistä tullaan kutsumaan lakkoon ellei hallitus tai-

vu sovinnolliseen selvittelyyn lakkolaisten kanssa, mutta he eivät kuitenkaan sitä tehneet. 8000 kutomotyöläistä Orizabassa kuitenkin meni myötätuntoisuuslakkoon, jota tekoa heidän johtajansa eivät hyväksyneet (viime tiedot osoittavat, että työläiset eivät kuitenkaan vielä ole palanneet työhön). Orizaban työläiset ovat kaikkein vallankumouksellisempia työläisiä koko maassa.

Tulos rautatielakosta oli, että sen työläiset hävisivät, paitsi että he saavuttivat kokemusta, mikä tulevaisuudessa on heille suuren apuna. Meidän on aina muistettava, että lakkoja eivät työläiset koskaan kokonaan häviä.

Luulen, että kertomukseni on tarpeeksi osottamaan lukijalle, että ei ole olemassa mitään yhteistä työläisten ja nykyisen Meksikon hallituksen välillä sen paremmin kuin on kahden vastakkaisen luokan välillä missään muissakaan kapitalistisissa maissa.

(Jatketaan seuraavassa numerossa.)

Luokkatunto

Sävel: Tuima on tuuli ja pimeä on taivo."

Toivoni taimi jo lapsena kasvoi,
Lasna jo äiti sen kyynelin kastoi.
Taattoni kärsimys multia toi,
Kauneimman kukkasen sieluuni loi.

Lapsuuden iloa tuskin mä tunsin,
Mustassa tehtaassa raataen kuljin.
Ärjyjen korskeat komentivat,
Toivoni kukkaista varmentivat.

Vuosien myrskyt ja aikojen pauhu,
Tuskien soitto ja murheiden laulu.
Sieluni kukkahan yhäti vaan
Kaunoa kalleinta kasvattaa.

Huolella tahtonut armasta aina,
Vuosia monta ja hellien hoitaa.
Nytpä jo sulointa tuntea saan,
Sieluni kukka jo nuppuaa.

Kumpu jo täälläkin nousisi koitto,
Kutsuisi kaivattu taistojen soitto.
Silloinpa nuppunen puhjeta vois,
Taistelun punainen kukka se ois.

Tehtaalainen.